

CHILD SURGERY – Viet Nam De operatieweek in Ha Giang.

Zondagavond, we zijn net een paar uur geleden uit Ha Giang terug gekeerd. Moe, een beetje plakkerig en viezig (het is altijd wat behelpen in zo een week), maar voldaan. We hebben het toch maar weer geflikt! 85 kinderen hebben we met een operatie kunnen helpen. En 20 daarvan zijn bekostigd met de opbrengst van de statiegeldactie van afgelopen december. Weet u het nog?

Ik realiseerde me dat we over de 1000 kinderen heen zouden gaan sinds we in 2006 op kleine schaal met de operaties begonnen. Op de laatste avond heb ik iedereen die er medisch, administratief of organisatorisch mee te maken had voor een kleine ceremonie uitgenodigd en die met een heerlijke Vietnamese maaltijd afgesloten. Met zo'n 50 mannen en vrouwen hebben we stevig zitten toasten op de samenwerking, meteen een stevige bedding leggend voor terugkeerprojecten. Voordat u hier misschien wat moeite mee heeft, ik heb dit uit eigen zak bekostigd. Niet moeilijk. in Vietnam.

Dit bezoek heb ik ook gebruikt om uitgebreid in en rond de operatiekamers rond te scharrelen. Op een afstandje ieder op de vingers kijkend. Gestoken in beschermende kleding kreeg ik met overmatige warmte te kampen, met terugkerende flauwval neigingen, ik kon het waarom ervan eerst niet plaatsen. De ruimtes waren immers airconditioned. De patientjes waren soms deels soms geheel door groene doeken bedekt en ik trachtte steeds het kind voor de geest te halen die ik ervoer bij de ontvangstbalie nieuwsgierig had gadeslagen, vissend naar achtergrond verhalen. Bij de ergste verwondingen (vooral brandletsel) kwam mij dit het meest dichtbij, het fantaseren over wat het kind was afgepakt aan mogelijkheden en hoe we dit misschien weer terug konden te brengen werd gewoon wat teveel voor me. De warmte zat gewoon tussen mijn oren. Ik snap nu beter waarom alle niet relevante lichaamsdelen achter een doek worden verstopt, de arts niet afleidend van zijn taak. Rond de 5 airconditioned operatiecabines liep een gang waar je door het glas heen voldoende zicht had en dat heb ik verder als mijn grens gebruikt.

Een grote zaal was als verpleegruimte ingericht. Drie rijen van tien bedden vulden het geheel, nauwelijks ruimte biedend om er tussendoor te lopen. De meeste bedden waren door twee kinderen met hun ouder bemand. Proppen dus. Patientjes van eerdere dagen waren naar drie kamers elders in het ziekenhuis doorgeschoven, daar was minder toezicht en hulp. Het duurde even voordat ik hen ook had gevonden.

Door regenval en overstromingen konden een aantal het ziekenhuis niet bereiken, sneu omdat we er juist voor hen waren. Bij een terugkeer project roepen we ze opnieuw op. Sommigen hadden een afstand van 100 Km moeten afleggen en waren er een volle dag mee zoet, aan hun traditionele kleding te zien arme eenvoudige mensen, veelal op de berghellingen levend. Bijna te schuw om met een westerling een contact aan te gaan, een oogopslag of een lach te beantwoorden. Na enkele dagen kwam er dan toch wat tot stand. Meestal via hun kind wat wel voor een spelletje in was, soms een olleke bolleke rubisolleke of gewoon gekke bekken trekken. Een kind barste steeds in hevig snikken uit als die alleen mijn gezicht maar zag, maar ik had hem toch echt niks gedaan.

Tot gauw, Jo Koster

U mag tot 30 juli reageren op: childsurgery.vietnam@gmail.com